

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021, č. j. MD-27042/2021-160/6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 24. 11. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021, č. j. MD-27042/2021-160/6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 24. 6. 2021, č. j. MHMP 930358/2021/Dol (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu a ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uznal žalobce vinným tím, že v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistil, aby dne 21. 11. 2020 v 20:52 hodin v Praze 6, Brusnickém tunelu, úseku pro směr Troja, při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně dodržení nejvyšší povolené rychlosti. Dosud nezjištěný řidič jednal při řízení vozidla v rozporu s povinnostmi uloženými mu zákonem a jel s motorovým vozidlem specifikované registrační značky vyšší než povolenou rychlostí, 104 km/h v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě vyjádřena číslem 70, [tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu]. Žalobce se tak dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žaloba a její podstatný obsah

3. Žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval zásadu absorpce při ukládání sankce. Proti žalobci bylo totiž správním orgánem prvního stupně vedeno ještě jedno řízení, u kterého měl právo na projednání věci ve společném řízení; konkrétně řízení vedené pod sp. zn. S-MHMP 1807883/2020/Ben. Dané řízení bylo vedeno pro přestupek ze dne 21. 11. 2020, řízení o něm bylo zahájeno dne 22. 1. 2021. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 9. 2021. V nyní posuzované věci byl žalobce obviněn z přestupku ze dne 21. 11. 2020, tedy ze stejného dne. Je tedy zřejmé, že k oběma jednáním došlo dříve, než bylo zahájeno přestupkové řízení o prvním z nich. V nyní posuzované věci pak rozhodnutí bylo právní moci dne 24. 9. 2021, tedy jen o několik dnů později, než ve věci předcházející. Správní orgán uložil vedle sebe dvě samostatné sankce; neuplatnil tedy zásadu absorpce. To je zřejmé ze skutečnosti, že v rozhodnutí, vydaném v řízení S-MHMP 1807883/2020/Ben, nemohla být sankce, ukládaná v nyní vedené věci, zohledněna, neboť ještě nebyla uložena. Naopak v nyní souzené věci nebyla sankce dříve uložená zohledněna; nic takového se z rozhodnutí nepodává. Žalobci tedy byly uloženy dvě samostatné sankce. V řízení S-MHMP 1807883/2020/Ben mu byla uložena sankce 5 000 Kč, v nyní souzené věci mu byla uložena sankce 2 500 Kč. Tyto částky jsou individuálním, samostatným postihem za každé jednání; ani jedna z částek nezohledňuje druhé z odsouzení. Žalobce tak nyní musí zaplatit 7 500 Kč. To znamená, že došlo ke kumulaci obou sankcí – sankce za prvé jednání (5 000 Kč) a sankce za druhé jednání (2 500 Kč). Pokud by sankce byla absorbována, byla by platební povinnost žalobce s určitostí nižší, než 7 500 Kč, neboť právě 7 500 Kč je výsledkem součtu samostatně uložených sankcí, tedy vyjadřuje zásadu kumulace. Dále bylo do právní sféry žalobce zasaženo tím, že musí dvakrát platit náklady řízení. Již tato skutečnost je

důvodem pro zrušení rozhodnutí. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 29. 7. 2021, č. j. 43 A 2/2021-63.

4. Žalobce namítal, že nebylo vedeno společné řízení, měl za to, že je možnou motivací žalovaného získat více peněz za pokuty.
5. Žalobci je pak známa některá judikatura, dle které je zapotřebí, aby na zákonnou povinnost správních orgánů k vedení společného řízení účastník upozornil, resp. aby účastník poučoval správní orgán o jeho povinnosti k vedení společného řízení. Dle mínění žalobce však v nyní posuzované věci o takový případ nejde, neboť o odvolání rozhodoval Mgr. S. D., který byl o povinnosti k vedení společného řízení opakovaně poučen, když se s danou výtkou setkal v desítkách žalob, ke kterým psal osobně repliku. Žalovaný si musel být vědom, že během osmi dnů vydal dvě rozhodnutí vůči stejné osobě; tím spíše, že za žalovaného rozhodoval stejný úředník, Mgr. S. D. Konečně, žalobce na pravomocné rozhodnutí ani nemohl upozornit, neboť rozhodnutí v jiné právní věci nabylo právní moci dne 17. 9. 2021, kdy však již bylo vydáno rozhodnutí ve věci nyní souzené (rozhodnutí je ze dne 16. 9. 2021). Neexistoval tedy procesní prostor, kdy by žalobce mohl námitku fakticky uplatnit, nadto proti žalobci již nebyly (po vydání rozhodnutí v předcházející věci) činěny žádné další úkony. Právě časová souhra tak žalobci fakticky znemožnila na dřívější odsouzení upozornit.
6. S ohledem na skutečnost, že k oběma přestupkům mělo dojít téhož dne, s tímž vozidlem, a byly spáchány obdobným způsobem, bylo namístě, aby správní orgán zvážil, zda se nejedná o jeden přestupek pokračující. Okolnosti tomu nasvědčovaly.
7. Žalobce dále namítal, že správní orgány nesprávně hodnotily důkaz, prokazující splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Správní orgány splnění této podmínky prokazovaly, dle správního rozhodnutí, „seznamem umístění automatizovaných technických prostředků na území Hlavního města Prahy“, zveřejněného dne 25. 5. 2016 na „veřejně dostupných webových stránkách“. Správní orgán prvního stupně tím zjevně odkazoval na webové stránky ahaonline.cz. Dle názoru žalobce však tento důkaz splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii neprokazuje. Správní orgány tedy nesprávně hodnotily důkaz. Je tomu tak proto, že ke zveřejnění oficiální informace vskutku není vhodný bulvární plátek AHA! (online). Ten je obecně znám spíše tím, že popisuje soukromí života celebrit a prohrává soudní spory za nepravdivá či nepodložená tvrzení. Žalobci není zřejmé, která by mohla široká veřejnost hledat oficiální informace, které má ze zákona povinnost zveřejňovat obecní policie, právě na stránkách tohoto deníku. Zveřejnění na stránkách bulvárního plátku ahaonline.cz tedy není „vhodným“ způsobem ke zveřejnění oficiální informace.
8. Správní orgán prvního stupně dále odkazuje na webové stránky Městské policie hl. m. Prahy, konkrétně na adresu <https://mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>. Tyto však neprovedl k důkazu, a proto k nim nelze přihlížet. I kdyby je však provedl k důkazu, nic by neprokazovaly, neboť jejich aktuálně zveřejněná verze není jejich nejnovější verzí, když aktuálně zveřejněná podoba webové stránky je označena datem zveřejnění 3. 3. 2015, je nadepsána „místa k měření rychlosti vozidel strážníky MP, účinná od 1. 8. 2019“.
9. Údajům uvedeným na webové stránce nelze věřit. Jeví se jako krajně nevěrohodné, aby v červnu 2021 (kdy správní orgán rozhodoval) byla na této stránce zveřejněna data k

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

srpnu 2019 (nebo březnu 2015?) a data z února 2021 byla zveřejňována až v červenci 2021, přičemž v listopadu 2021 je opět zveřejněna původní verze stránky s daty k srpnu 2019. Jinak řečeno, odkaz na webovou stránku je nevěrohodný, není opatřena jednoznačným datem zveřejnění (je opatřena dvěma daty, která jsou v zásadním rozporu), nadto je zřejmé, že se její obsah v průběhu času mění. Obsah webové stránky ke dni spáchání přestupku tak není zřejmý, a není ani prima facie dovoditelný (např. z přehledného archivu časových verzí stránek, opatřeného jednoznačnými daty zveřejnění).

10. Nejvyšší správní soud se přitom vyslovil tak, že je-li odkazováno na nějakou webovou stránku, musí tato být provedena k důkazu, neboť vědomost o obsahu určité internetové stránky nemůže být skutečností obecně známou, kterou není třeba dokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70, ve vztahu k § 24b zákona o obecní policii také rozsudek ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46). Obsah určité internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase, je proto nutné jej provést v rámci ústního jednání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 As 151/2021-36).
11. Žalobce také měl za to, že bylo nezákonně zastaveno řízení o přestupku řidiče. Žalobce totiž správnímu orgánu k jeho výzvě sdělil totožnost řidiče. Správní orgán proti tomuto řidiči sice zahájil řízení, avšak ani se nepokusil provést žádné dokazování. Správní orgán ohledně potrestání či nepotrestání skutečného řidiče vozidla spoléhal toliko na jeho případné doznání, nikoliv na důkazy. Žalobce řidiče označil, řidič se před zahájením řízení doznal a v průběhu řízení nijak nespороval, že by vozidlo řídil. Správní orgán přitom ani nepředvolal žalobce (který řidiče označil) k podání svědecké výpovědi, ani od něj nevyžádal např. písemné stanovisko dle § 10 odst. 4 silničního zákona. Vydání usnesení o zastavení řízení, potažmo dokonce samotné zahájení řízení proti řidiči, tak bylo ze strany správního orgánu zneužitím práva, protože zjevně vůbec nesměřovalo k zamýšlenému cíli – totiž zjistit, zda označený řidič vskutku spáchal přestupek. Usnesení o zastavení řízení bylo tedy nezákonné. Nebyla tak splněna podmínka pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 5 písm. b) silničního zákona, neboť tato byla splněna jen formálně, avšak nezákonně.
12. Konečně nebylo prokázáno splnění podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu, když nebylo prokázáno, že by obecní policie mohla měřit v místě, ve kterém měřila. Alternativně je výrok rozhodnutí nezákonný pro nedostatečné vymezení místa přestupku, kdy místo není vymezeno ani s takovou přesností, aby bylo možné učinit závěr o tom, zda bylo měřeno právě v úseku, ve kterém policie povolila obecní policii měření. Dle výroku rozhodnutí byl žalobce změřen v „Brusnický tunel (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr Troja“. Nicméně, policie nedovolila obecní policii měřit rychlost „kdekoli“ v Brusnickém tunelu, avšak pouze v Brusnickém tunelu, ve směru jízdy Troja, mezi 16,942 km a 17,748 km. Z výroku rozhodnutí, ani z podkladů pro rozhodnutí, se nepodává, že by rychlost byla měřena právě v tomto úseku. Nelze tedy činit nepochybný závěr, že by obecní policie měřila rychlost v úseku, ve kterém jí měření rychlosti povolila policie. Naopak lze činit závěr, že výrok rozhodnutí není dostatečný k tomu, aby bylo možné učinit závěr o spáchání přestupku. Z vymezení místa přestupku ve výroku totiž nelze zjistit, zda byla rychlost měřena právě mezi km 16,942 a 17,748 km v Brusnickém tunelu, nebo jinde v tomto tunelu, kdy v takovém

případě by nebylo možné žalobce trestat z důvodu, že obecní policie měřila rychlost mimo úsek určený policií.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal předchozí průběh správního řízení a shrnul žalobní námitky. Žalovaný měl za to, že žádná z námitek žalobce není přípustná, neboť nebyla uplatněna v průběhu řízení, ale účelově až v žalobě samotné.
14. K námitce porušení povinnosti vést společné řízení uvedl, že žalobce nenamítal, že by mělo společné řízení být vedeno, přestože věděl, že se dopustil více přestupků v jednom dni. Žalovaný odkázal na obdobný případ, jímž se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, který uvádí, že samotné porušení povinnosti vést společné řízení nelze považovat za takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění principu absorpce (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS). Z hlediska trestního práva nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.
15. Žalobce byl uznán vinným z porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona téhož zákona, kdy mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, jelikož se jednalo o podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. 1) bod 3 zákona o silničním provozu.
16. V případě pod spis. zn. S-MHMP 1807883/2020/Ben byl odvolatel uznán vinným z porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., kdy mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, jelikož se jednalo o podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. V obou řízeních mu tedy bylo uloženo součtem 7 500 Kč.
17. V ustanovení § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejně, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Nejprísněji trestným je v daném případě přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, podle něj je možno provozovateli podle ustanovení § 125f odst. 4 v souvislosti s ustanovením § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uložit pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč. Suma obou pokut v řízeních činí 7 500 Kč, čímž byla absorpční zásada dodržena a tím i postup uvedený ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, když nedošlo k překročení horní hranice zákonem stanovené sazby.

18. V daném případě by odvolací správní orgán ani neuvažoval o snížení uložené pokuty pod dolní hranici zákonné sazby s ohledem na ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť provozovatel se dopustil hned několika protiprávních jednání spočívajících v nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. De facto v jeden den provozovatel vozidla nedodržel svoji zákonnou povinnost a dopustil se přestupků, přičemž samy tyto skutečnosti jsou přitěžující okolností ve smyslu ustanovení § 40 písm. b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky.
19. K námitce, že nebylo zveřejněno místo měření městskou policií, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 81/2009-101. Seznam měřených míst dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je uveřejněn na webových stránkách Městské policie hl. m. Prahy (<http://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-it.em-49>), což je plně dostačující. Nadto je třeba v rozporu s tvrzením žalobce konstatovat, že časová verze těchto stránek je plně ověřitelná na webových stránkách <https://web.archive.org/>. Pokud by žalobce námitku uplatnil během řízení, mohl být před rozhodnutím ve věci proveden důkaz. Svým obstrukčním postupem se však žalobce o tuto možnost dokazování připravil.
20. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná přestupek provozovatele, když provozovatel vozidla sice sdělil takové skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, ale následně se této osobě nepodařilo přestupek prokázat. V daném případě tomu tak nepochybně bylo, neboť správní orgán I. stupně vyzval provozovatele motorového vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky, případně ke sdělení totožnosti řidiče. Jelikož žalobce na danou výzvu nereagoval, vyzval jej správní orgán I. stupně k podání nezbytného vysvětlení k prověření spáchaného přestupku a dále ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla. Na tuto výzvu žalobce sdělil, že vozidlo řídil pan Z. K. Správní orgán I. stupně s ním zahájil řízení o přestupku řidiče, aby bylo možné v zahájeném řízení spáchání přestupku danou osobou prokázat. Jelikož však označená osoba již následně nereagovala, nedostavila se k ústnímu jednání, nepodařilo se správnímu orgánu spáchání přestupku řidiče věrohodným způsobem prokázat, nezbylo tedy než řízení o přestupku řidiče zastavit a pokračovat v řízení v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. V tomto bodě odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28, podle kterého může být účelem „přiznání“ řidiče způsobit marné uplynutí lhůty pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla (srovnej též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 24/2017-31).
21. Žalovaný uvedl, že žalobce jako provozovatel předmětného vozidla sice podal vysvětlení o řidiči vozidla, ale na základě podání vysvětlení nelze dojít k jednoznačnému skutkovému stavu o identitě řidiče. Provozovatel vozidla může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, což se také stalo. Jelikož však sdělený řidič neposkytl potřebnou součinnost a nedostavil se v zahájeném řízení o přestupku řidiče k ústnímu jednání, nebylo možné spáchání přestupku věrohodně prokázat.

22. Pro úplnost žalovaný uvádí, že např. uložení pořádkové pokuty či předvedení sdělené osoby by bylo zcela v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Uložení pořádkového opatření (pořádkové pokuty) jen z důvodu nedostavení se k podání vysvětlení (tj. k podání informací) je v oblasti správního trestání vyloučeno, neboť je zapotřebí přísně respektovat i princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování, který plyne z interpretace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
23. K námitce, že nebylo měřeno na místě stanoveném policií, žalovaný uvedl, že spisová dokumentace obsahuje dopis ředitele Krajského ředitelství dopravní policie ze dne 25. 8. 2020, c. j. KRPA-14684-4/ČJ-2020-0000DI, ve kterém je stanoven seznam míst pro měření rychlosti obecní policií na pozemních komunikacích v hlavním městě Praze. Dále je pak dle GPS souřadnic uvedených na záznamu přestupku dohledatelné toto přesně specifikované místo.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce porušení zásady subsidiarity

25. Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.*
26. Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
27. Podle § 125g odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
28. Z těchto ustanovení vyplývá, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní a subsidiární k odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). Dle odborné literatury: „*Jinými slovy řečeno se jedná o povinnost správního orgánu projednat předmětný přestupek provozovatele vozidla teprve tehdy, když přes veškeré úsilí, které od něj lze důvodně očekávat v souladu s principy dobré správy, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě - řidiči, takže věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti*

za přestupky a řízení o nich, nebo zahájené řízení o přestupku řidiče zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“ (Bušta, Pavel; Kněžínek, Jan, Zákon o silničním provozu: Komentář, Wolters Kluwer, ASPI).

29. V projednávaném případě správní orgán I. stupně vyzval žalobce jako provozovatele ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Jelikož žalobce na uvedenou výzvu žádným způsobem nereagoval, vyzval ho správní orgán písemností ze dne 25. 2. 2021 k podání vysvětlení k prověření došlého oznámení přestupku. Žalobce na danou výzvu reagoval a sdělil správnímu orgánu I. stupně, že vozidlo v dané době řídil pan Z. K., řidič byl identifikován adresou a datem narození. Z. K. byl vyzván písemností ze dne 25. 3. 2021 k podání vysvětlení k prověření došlého oznámení přestupku. Z. K. na danou výzvu reagoval a sdělil správnímu orgánu I. stupně, že vozidlo v dané době řídil. Správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení s panem Z. K. a předvolal ho k ústnímu jednání na den 11. 5. 2021. Následně dne 18. 4. 2021 zaslal pan Z. K. prostřednictvím zmocněnce Ing. M. J. plnou moc a zároveň vyjádření k věci, ve kterém uvedl, že vzhledem k nepříznivé epidemiologické situaci navrhuje, aby mu byla kopie spisové dokumentace zaslána do datové schránky a byla mu stanovena lhůta pro vyjádření, neboť je v pracovní neschopnosti. Dne 7. 5. 2021 se zmocněnec Z. K. dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kde požádal o nahlédnutí do spisové dokumentace a její okopírování. Žádosti bylo vyhověno. Dne 11. 5. 2021 se však pan Z. K. ani jeho zmocněnec k ústnímu jednání nedostavili. Ústní jednání proběhlo v jejich nepřítomnosti. Usnesením ze dne 11. 5. 2021, č. j. MHMP 650684/2021/Dol, bylo přestupkové řízení se Z. K. zastaveno podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky. Proti tomuto usnesení podal Z. K. blanketní odvolání, součástí odvolání byla žádost o sdělení, která oprávněná úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Jelikož odvolání nesplňovalo náležitosti, odvolatel byl dne 2. 6. 2021 vyzván k odstranění nedostatku podání, kterým určil lhůtu k doplnění odvolání nejpozději do 5 dnů od dne doručení výzvy. Odvolání doplněno nebylo. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 9. 2021 odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil.
30. Žalobce namítal, že se správní orgán nepokusil provést žádné dokazování, spoléhal toliko na případné doznání. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Ze správního spisu nevyplývá, jaké důkazy měl možnost správní orgán provést. Sdělení žalobce jako provozovatele bylo zcela obecné, žalobce nijak nevymezil bližší okolnosti věci, nenavrl žádné důkazy. Tato situace je odlišná například od případů, kdy je vozidlo pronajato určité osobě, která dle smlouvy není oprávněna svěřit vozidlo osobě další, a provozovatel předloží nájemní smlouvu i předávací protokol vozidla. Sdělení řidiče o jeho doznání má pak povahu vysvětlení podle § 137 odst. 4 správního řádu, které nelze v přestupkovém řízení použít jako důkazní prostředek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2021, č. j. 50 A 20/2020-21).
31. Předvolání žalobce k svědecké výpovědi se nejvíce smysluje za situace, kdy dle příjmení a adresy pobytu jde zřejmě o osoby blízké, byl by tedy dán důvod k odepření výpovědi. V projednávaném případě lze mít však především za to, že skutečným cílem procesní strategie žalobce, resp. jeho zástupce v přestupkovém řízení, bylo pouze dosažení zániku přestupkové odpovědnosti v důsledku uplynutí promlčecí doby a

vytvoření případného prostoru k uplatnění tohoto žalobního bodu. Účelem § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je, aby byl za spáchání přestupku primárně potrestán řidič vozidla na základě subjektivní odpovědnosti a až subsidiárně provozovatel vozidla na základě objektivní odpovědnosti. Žalobce se nicméně od počátku snažil dosáhnout pouze toho, aby za přestupek nebyl potrestán nikdo (řidič ani provozovatel). Žalobce i označený řidič si též jako zmocněnce zvolili Ing. M. J., který je správním soudům známý obstrukčními taktikami (jak Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2021, č. j. 5 As 110/2019-32, případně ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27).

32. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich předchozí činnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, body 12 a 13). Podle zmiňovaného rozsudku ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27 dále: *„V nynější věci magistrát správně poté, co mu údajného řidiče označila provozovatelka vozidla a co se sám označený řidič k řízení vozidla přiznal, zahájil proti řidiči (žalobci) přestupkové řízení. Pro řízení totiž byly dostatečné indicie o pachateli přestupku. S ohledem na shora uvedené však nemohl správní orgán v této situaci založit závěr o totožnosti jen na přiznání učiněném před zahájením přestupkového řízení (a to ani ve spojitosti s podáním provozovatelky vozidla). NSS v úvodu důkladně popsal průběh řízení s žalobcem, aby ukázal, že již záhy po zahájení přestupkového řízení se začal žalobce, respektive jeho zmocněnec, dopouštět nejružnějších procesních obstrukcí (nepodepsaná plná moc, zcela paušální a judikaturou mnohokrát vyvrácená námítka podjatosti proti všem úředníkům správního orgánu, opakované omluvy zmocněnce z jednání, nejružnější „chyby“ v podání odvolání apod.). Ostatně již samotný Ing. M. J. je správním orgánům i správním soudům dobře znám pro nejružnější obstrukční taktiky. Zmocněnec Ing. J. v přestupkových věcech spojených např. s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, Ochranou řidičů, o. s., a nejružnějšími dalšími subjekty vystupuje opakovaně (srov. k tzv. pojišťovně rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37, jen desátému senátu jsou nejružnější obstrukční praktiky Ing. M. J. známý např. z věcí řešených rozsudky ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 328/2018-32, ze dne 6. 2. 2019, č. j. 10 As 214/2018-47, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 10 As 13/2016-71, bod 24, a mnohými dalšími). NSS tedy uzavírá, že magistrát nejpozději v dubnu 2018. kdy se v řízení objevil zmocněnec Ing. M. J. (který okamžitě začal činit procesní obstrukce), mohl řízení o přestupku řidiče zastavit a projednat přestupek provozovatele vozidla.“*
33. Soud proto nemá pochyb o tom, že se žalobce svým sdělením pouze snažil zabránit odložení věci pro nezjištění osoby řidiče [srov. § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu], které by vedlo k dřívějšímu zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Žalobcovo jednání tudíž nelze charakterizovat jinak než jako zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, nebo ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018-46). Správní orgán tedy nepochybil, pokud řízení o přestupku řidiče zastavil, přestože se označený řidič ke spáchání přestupku nejprve doznal.

K porušení zásady absorpce

34. Podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu za přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.
35. Podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.
36. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
37. Podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.
38. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.
39. Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy č. j. MHMP 379526/2021/Ben byla žalobci dne 23. 3. 2021 uložena pokuta ve výši 5 000 Kč (podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu), datum spáchání přestupku dne 21. 11. 2020 kolem 21:30 hod, zahájení řízení dne 14. 1. 2021. Prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 9 2021, č. j. 28020/2021-160/4 (toto rozhodnutí bylo provedeno k důkazu při jednání soudu).
40. V projednávaném případě rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč (podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu), datum spáchání přestupku dne 21. 11. 2020 kolem 20:52 hod, zahájení řízení dne 18. 5. 2021. Rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 9 2021, č. j. 27042/2021-160/6.
41. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, samotné porušení povinnosti vedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 10 As 22/2018-59 Nejvyšší správní soud uvedl: „Podle rozhodovací praxe NSS může být o těchto přestupcích vedeno i samostatné řízení za předpokladu, že se při ukládání sankcí za tyto přestupky uplatní absorpční zásada (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2009, čj. 1 As 28/2009-1, č. 2248/2011 Sb. NSS). ... Nezákonnými by se tato rozhodnutí stala, pokud by o každém z těchto přestupků bylo rozhodnuto a přitom by se sankce za přestupek uložená dřívějším rozhodnutím nepromítla do výše sankce uložené pozdějším rozhodnutím.” Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 As 351/2020 konstatoval: „V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se

přestupků nemůže být tato zásada porušena, proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 9 As 164/2018-36, č. 3963/2020 Sb.).“

42. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, které uložilo žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč, což je na spodní hranici zákonného rozpětí, když ust. § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. umožňuje za daný přestupek uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč, zároveň dle § 125c odst. 9 téhož zákona nelze od uložení správního trestu u daného přestupku upustit. Uložení nižší pokuty tedy v dané věci nebylo možné. Uplatněním absorpční zásady se správní orgán I. stupně ani žalovaný výslovně nezabývaly.
43. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, kde dospěl k závěru: „*Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes konstatovaná pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnižší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.*“ K tomu obdobně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 A 51/2019-74.
44. Soud ve shodě s náhledem uvedeným ve shora uvedených rozsudcích shledal, že i když správní orgány náležitě nevyhodnotily, zda v daném případě měly povinnost vést o přestupcích spáchaných dne 21. 11. 2020 společné řízení, a nezabývaly se tedy ani uplatněním absorpční zásady, nemůže to vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě totiž byla uložena výše pokuty na samé dolní hranici zákonné sazby a šlo o přestupek, u kterého nebylo možné upustit od potrestání; proto i kdyby žalovaný výslovně zohlednil, že žalobce téhož dne spáchal také jiný přestupek, za který již byl pravomocně potrestán, nemohlo by to vést k uložení nižší sankce žalobci. Souhrnná výše pokut za delikty, u nichž mělo být společné řízení vedeno, zároveň nepřekračuje horní hranici sazby za ten správní delikt, který byl nejprísněji trestný, tj. podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Postupem správních orgánů nedošlo ani k porušení ustanovení o ukládání správních trestů za více přestupků ve smyslu § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud proto příslušnou námitku rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.

45. Pokud nebyla porušena zásada absorpce, nelze ze skutečnosti, že žalobce musel dvakrát platit náklady řízení dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud podotýká, že žalobce věděl, že spáchal v týž den dva přestupky, pro které byla vedena dvě řízení, žalobce ani jeho zmocněnec Ing. J. na tuto skutečnost nepoukázali ani při ústním jednání (kam se ani jeden z nich nedostavil), ani v podaném odvolání. Pokud žalobce odkazoval na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2021, č. j. 43 A 2/2021-63, tento byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 As 360/2021-59.

K námitce, že šlo o pokračující správní delikt

46. Podle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky *pokračováním v přestupku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.*
47. Z pouhé mnohosti skutků a jejich časové souvislosti nelze dovodit naplnění znaků pokračování dle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nic nenasvědčuje tomu, že by jednání žalobce bylo vedeno jednotným záměrem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018-40). Pokud žalobce odkazoval v žalobě na okolnosti, které nasvědčují závěru o pokračování, tyto nijak konkrétně nevymezil. Podle názoru soudu z obsahu správního spisu jakkoli nevyplývá, že by snad žalobce měl jednotný záměr vést jednotlivé dílčí útoky k naplnění skutkové podstaty téhož správního deliktu, tedy že by se stejným záměrem porušoval svou povinnost zabránit, aby konkrétní řidiči porušovali zákon o silničním provozu, resp. že by je přímo k takovému protiprávnímu jednání naváděl.
48. Záměry skutečného řidiče (či řidičů), který v projednávané věci jel „rychle“, jsou pak irelevantní, neboť žalobce nebyl trestán jako řidič předmětného vozidla, který by jel „rychle“, ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

K námitce neoprávněného pořizování záznamu

49. Podle § 24b zákona o obecní policii *obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
50. Žalobce namítal, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením nezveřejnila informaci o zřízení těchto systémů, resp. považoval prokazování před správním orgánem v tomto směru za nedostatečné. Správní orgán I. stupně na jednání, kam se žalobce ani jeho zmocněnec Ing. J. nedostavili, provedl dokazování článkem Aha! Konec pokut! Kompletní mapa radarů v Praze ZDE ze dne 25. 5. 2016. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39 zveřejnění v

novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost.

51. Pokud správní orgány činí skutková zjištění z obsahu webových stránek, měl by být jejich obsah zachycený, například v listinné podobě, být provedený k důkazu a být součástí správního spisu.
52. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že co se týká informační povinnosti o umístění automatického technického systému na území Hlavního města Prahy, tato je splněna tím, že se jedná o informaci veřejně dostupnou mimo jiné na stránkách Městské policie hl. m. Prahy <https://mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>. Takto zveřejněnou informaci považuje správní orgán za vhodnou formu zveřejnění, protože tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost.
53. Tyto webové stránky správní orgán nevytiskl a neprovedl k důkazu. V projednávané věci však tato vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zveřejnění vhodným způsobem bylo prokázáno jiným způsobem a v průběhu celého správního řízení nebylo žalobcem nijak zpochybňováno. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39, podle kterého při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout mimo jiné k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí.
54. Soud také při jednání doplnil dokazování webovými stránkami <https://mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>, ve znění ke dni 1. 8. 2019. Také z těchto stránek je zřejmé, že informační povinnost o umístění automatického technického systému byla splněna (pod bodem 112) a že skutkové závěry správních orgánů jsou v tomto aspektu správné.

K námitce, že nebylo vymezeno dostatečně určitě místo přestupku

55. Skutek je ve výroku vymezen takto: „dne 21. 11. 2020 v 20:52 hodin v Praze 6, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úsek pro směr jízdy Troja...“
56. Podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“ Zároveň v rozsudku ze

dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlédnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“ Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).

57. Soud má vymezení místa přestupku za dostatečně určité, ze spisu jsou zřejmé i GPS souřadnice umístění detektoru na výjezdu z Brusnického tunelu, který překročení rychlosti změřil, v záznamu je fotografie vozidla, je tam dále uvedeno, že jde o Brusnický tunel, směr Troja, výjezd, pruh 1. Skutek je ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Soud pro úplnost ověřil GPS souřadnice uvedené na fotografii z rychloměru, toto místo se skutečně nachází v Brusnickém tunelu, na konci místa, kde je městská policie oprávněna měřit (mapy s GPS souřadnicemi místa měření a mapy se zákresem místa Brusnického tunelu mezi km 16,942 a 17,748 km byly provedeny k důkazu při jednání).

K námitce, že v místě přestupku nebyla obecní policie oprávněna měřit rychlost

58. Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
59. Žalobce namítal, že policie nedovolila obecní policii měřit rychlost kdekoli v Brusnickém tunelu, avšak pouze v Brusnickém tunelu, ve směru jízdy Troja, mezi 16,942 km a 17,748 km. Žalobce tuto skutečnost ve správním řízení nenamítal, proto soud přistoupil k doplnění dokazování v tomto směru. Z podkladů předložených žalovaným soud shledal, že rychlost vozidla byla změřena právě v úseku mezi 16,942 km a 17,748 km (jak plyne zejména z přílohy 3 – rozmístění měřených úseků v TKB, kde je zakreslený Brusnický tunel, jeho úsek mezi 16,942 km a 17,748 km a také úsek, kde byla rychlost měřena). Není důvodná námitka, že by rychlost vozidla byla měřena mimo úsek, kde byla městská policie oprávněna měřit rychlost.

V. Závěr a náklady řízení

60. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
61. Námitka zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýká posuzované věci.
62. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. ledna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně